

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.952 van 8 juli 2002
in de zaak A. 65.402/X-10.095.**

In zake : 1. Dirk DE BRANDT,
2. Nicole RUBBENS,
die woonplaats kiezen bij
de Advocatenassociatie J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Dirk DE BRANDT en Nicole RUBBENS op 4 september 1995 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 22 mei 1995 (kenm. EIGSDD/95062/HQ/1349), genotificeerd bij brief van 4 juli 1995, tot onteigening bij hoogdringende omstandigheden ten algemene nutte van slikken en schorren van Schelde en Durme in de gemeenten Antwerpen, Zwijndrecht, Bornem, Beveren, Temse, Dendermonde, Hamme en Waasmunster";

Gelet op het arrest nr. 58.460 van 6 maart 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 mei 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. KNAEPEN die, loco Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat P. LOVAGE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting bij het bestreden besluit van 22 mei 1995 heeft beslist dat de percelen aangeduid op de in bijlage 1 gevoegde plannen, met een gezamenlijke oppervlakte van 142 ha 49 a 93 ca en vermeld in de lijst in bijlage 2, door het Vlaamse Gewest worden onteigend overeenkomstig artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 betreffende de onteigening ten algemene nutte en de concessies voor de bouw van de autosnelwegen, dat de schulden voor de afhandeling van de in artikel 1 bedoelde onteigening worden gespreid over drie jaar, te weten : 1996 : zone 6, 1997 : zones 5 en 7, 1998: zones 1, 2, 3 en 4, en dat de in artikel 1 bedoelde percelen onmiddellijk ter beschikking worden gesteld van het Vlaamse Gewest;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het bestreden besluit niet uitsluitend onroerende goederen betreft van verzoekende partijen, zodat zij slechts belang hebben bij de nietigverklaring ervan in de mate dat dit onroerende

goederen betreft waarvan zij eigenaar of mede-eigenaar zijn, en dat het beroep voor het overige onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

Overwegende dat verzoekende partijen in het verzoekschrift tot nietigverklaring uiteenzetten dat zij eigenaar zijn van "een aantal percelen gelegen te Hamme, kadastraal gekend onder afdeling 1, sectie A, nrs. 445A, afdeling 3, sectie C, nrs. 347, 348, 349a, 350, 1260b, 1264a, 1265a, 1266a, 1267a, 1268, 1269a, 1270a, 1271a, 1272a, 1273a, 1274a, 1275, 1276, 1277, 1278b, 1278e, 1279, 1280, 1280/2, 1281, 1282, 1283, 1284, 1285, 1286a, 1287, 1288, 1289, 1290a, 1291a, 1292a, 1354, 1374, 1375, 1376, 1377, 1378, 1379, 1380, 1381 en 1382, afdeling 3, sectie A, nrs. 56, 58a, 58b, 61, 60, 62a/2, 15/2, 52/2, 45c, 44c, 46b, 48b, 49b, 51b, 52b, 54b en 55b"; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat door het bestreden besluit ook andere percelen worden getroffen waarvan verzoekende partijen geen eigenaar zijn; dat verzoekende partijen geen argumenten bijbrengen waarin zij hun belang uiteenzetten bij de vernietiging van het bestreden besluit voor wat deze percelen betreft; dat de exceptie van niet ontvankelijkheid met betrekking tot deze percelen, die van de percelen van de verzoekende partijen kunnen worden afgesplitst, gegrond is;

Overwegende dat verzoekende partijen in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 16 van de gecoördineerde Grondwet, van artikel 1 van de wet betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigeningen ten algemenen nutte, vervat in artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 betreffende de onteigeningen ten algemenen nutte en de concessies voor de bouw van de autosnelwegen, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

"doordat, de minister besluit dat de percelen aangeduid op de in bijlage 1 gevoegde plannen en vermeld in de lijst in bijlage 2, worden onteigend door het Vlaamse Gewest overeenkomstig artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 betreffende de onteigeningen ten algemene nutte en de concessie voor de bouw van autosnelwegen, en omdat die percelen onmiddellijk ter beschikking worden gesteld van het Vlaamse Gewest en de schulden voor die onteigening worden gespreid over drie jaar, waarbij de eerste betaling voorzien wordt in 1996, de tweede in 1997 en de derde in 1998,

terwijl, eerste onderdeel, niemand van zijn eigendom kan worden ontzet dan op een bij de wet bepaalde wijze (artikel 16 Gecoördineerde Grondwet) en de wijze van de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden slechts toegelaten is wanneer wordt vastgesteld dat de onmiddellijke inbezitneming onontbeerlijk is (art. 1 van de wet houdende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden),

zodat, eerste onderdeel, het bestreden besluit door enerzijds de betrokken percelen onmiddellijk ter beschikking te stellen van het Vlaamse Gewest en

anderzijds de betaling van de onteigeningsvergoeding te spreiden over drie jaar met een eerste betaling in 1996, hetzij meer dan 7 maanden na de datum van het bestreden besluit, niet vaststelt dat de hoogdringendheid aanwezig is, die vereist is voor de toepassing van de wet betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigeningen ten algemene nutte (schending van artikel 16 Gecoördineerde Grondwet en art. 1 van de wet houdende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden),

terwijl, tweede onderdeel, het beroep op de hoogdringendheid in ieder geval moet gemotiveerd worden (artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel), er effectief en voorafgaand een schadeloosstelling moet uitbetaald worden, aangezien de inbezitstelling enkel kan volgen na betekening van o.m. het bewijs van storting van de provisionele vergoeding in de Deposito- en Consignatiekas (art. 11 van de wet houdende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden),

zodat, tweede onderdeel, het bestreden besluit de ingeroepen hoogdringendheid niet naar genoegen van recht motiveert, nu niet uitgelegd wordt om welke redenen de onmiddellijke inbezitneming noodzakelijk is, en het bestreden besluit de ingeroepen hoogdringendheid minstens tegenstrijdig motiveert, nu tegenpartij niet enerzijds kan stellen dat de percelen onmiddellijk in bezit moeten worden genomen en anderzijds de betaling van de onteigeningsvergoeding over drie jaren zou kunnen spreiden met een eerste betaling in 1996 - hetgeen zeker 7 maanden na de datum van het bestreden besluit is - daar de onteigenaar geen inbezitneming kan bekomen dan na effectieve betaling van de provisioneel door de vrederechter vastgestelde onteigeningsvergoeding (schending van de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel);

Overwegende dat de verzoekende partijen dit middel toelichten als volgt :

"De aanwending van de afwijkende procedure van de wet van 26 juli 1962 is uitsluitend verantwoord door redenen van algemeen belang, wanneer de onmiddellijke inbezitneming van het goed door de onteigenende overheid werkelijk onontbeerlijk is (...).

De overwegingen van het bestreden besluit kunnen misschien wel voldoende bevonden worden voor het algemeen nut te verantwoorden, zij volstaan echter niet om het niet toepassen van de gewone procedure te verantwoorden en om over te gaan tot de onmiddellijke inbezitneming van de desbetreffende percelen (...). Er moet immers een onderscheid gemaakt worden tussen het algemeen nut en de dringende noodzakelijkheid (...).

Over de dringende noodzakelijkheid zelf wordt in het besluit geen rnotivering gegeven. De aangevoerde vrijwaring van de aanwezige ecologische waarden is een loutere afirmering. Er wordt ook geenszins uitgelegd hoe deze in het gedrang zouden zijn. De huidige toestand van het gebied en dus ook de 'aanwezige ecologische waarden' is te wijten aan de inspanningen voor het onderhoud die verzoekers hebben geleverd.

Volgens de wet van 26 juli 1962 moet er eerst betaald worden vooraleer een inbezitstelling kan volgen. Anderzijds kan de wet van 26 juli 1962 slechts aangewend worden wanneer de onmiddellijke inbezitstelling onontbeerlijk is. Door de betaling van een onteigeningsvergoeding uit te stellen, zoals in het bestreden besluit, geeft de overheid te kennen dat zij ook geen onmiddellijke inbezitstelling wenst te bekomen, zodat de dringende noodzakelijkheid niet aanwezig is en het gebruik van de afwijkende procedure van de wet van 26 juli 1962 dan ook niet verantwoord is.

De hoogdringendheid moet uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit zowel gelet op de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, als gelet op de materiële motiveringsplicht (...);

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt wat volgt :

"1.2. Ter weerlegging van het middel dient gewezen naar de volgende tekstfragmenten uit het bestreden besluit :

'(...) Overwegende dat het noodzakelijk is het gebied te verwerven, met het oog op het veilig stellen van de aanwezige ecologische waarden en het tot stand brengen van een staatsnatuureservaat in het raam van het beleid inzake natuurbehoud zoals vastgelegd in het Milieubeleids- en Natuurontwikkelingsplan voor Vlaanderen (1990-1995) waardoor een procedure inzake geïntegreerd milieu- en natuurbeleid werd aanvaard door de Vlaamse Executieve op 28 maart 1990;

Overwegende dat de percelen gelegen zijn binnen het ecologisch impulsgebied Schelde-Dender-Durme, waarin een offensief en gecoördineerd natuurbehoudsbeleid wordt gevoerd;

Overwegende de internationale overeenkomst inzake watergebieden die van internationale betekenis zijn in het bijzonder als woongebied voor watervogels, goedgekeurd door België bij wet van 22 februari 1970, de overeenkomstsluitende partijen, waaronder België, het behoud van watergebieden en watervogels door het stichten van natuureservaten oplegt;

Overwegende dat het te onteigenen gebied zeer rijk is aan watervogels;

Overwegende de Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschap van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, houdende de verplichtingen van de lidstaten tot het treffen van speciale beschermingsmaatregelen van te beschermen vogelsoorten;

Overwegende dat meerdere vogelsoorten van bijlage 1 bij de richtlijn 79/409/EEG in het te onteigenen gebied voorkomen;

Overwegende dat het noodzakelijk is de huidige potentiële waarden van het gebied en zijn fauna en flora te beschermen, te behouden en te verbeteren;

Overwegende dat het nodig is de nodige beheersmaatregelen te treffen om bepaalde specifieke ecologische waarden te behouden;

(...)

Overwegende dat de natuurlijke overstromingsgebieden dienen gevrijwaard te worden met het oog op de algemene veiligheid;

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 6-17 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud;

Overwegende dat de oprichting van een staatsnatuureservaat de vrijwaring van de aanwezige ecologische waarden zal waarborgen;

Overwegende dat het nodig is de financiële weerslag te spreiden over drie jaar wordt de onteigening in drie fases uitgevoerd. Het eerste jaar komt zone 6 in aanmerking, het tweede jaar de zones 5 en 7 en het derde jaar de zones 1, 2, 3 en 4)

Overwegende dat de goederen, die zijn aangeduid op de in bijlage 1 gevoegde plannen, onmiddellijk door het Vlaamse Gewest in bezit moeten worden genomen, om de vermelde doelstellingen te kunnen realiseren.

1.4. Uit voorgaande blijkt dat onder verwijzing naar de internationale verbintenissen, het vaststellen van de toestand van het betrokken gebied en van de noodzaak op het veiligstellen van de aanwezige ecologische waarden, in het bijzonder de huidige potentiële waarden van het gebied en het behoud en de verbetering van zijn fauna en flora, alsmede de vermelding van de noodzaak om redenen van algemene veiligheid tot behoud van natuurlijke

overstromingsgebieden, de dringende noodzakelijkheid afdoende uitdrukkelijk werd gemotiveerd.

1.5. Dat deze motieven ook pertinent zijn blijkt uit het uitvoerig rapport van het Instituut voor Natuurbehoud van 19 februari 1995 omtrent de schorren en slikken van Schelde en Durme en uit het overzicht van inbreuken en het in stand houden van illegale toestanden waaraan o.m. verzoekende partijen zich in de voorgaande jaren hebben schuldig gemaakt.

1.6. De Minister beschikt overigens over een discretionaire bevoegdheid terzake het vaststellen van de noodzaak van onmiddellijke inbezitneming. Er kan bezwaarlijk worden aangevoerd dat die beslissing in casu kennelijk onredelijk is gezien deze gesteund is op rechtens relevante en op werkelijke bestaande feiten gesteunde motieven.

1.7. In zoverre dat het middel de tegenstrijdigheid aanvoert tussen enerzijds de hoogdringendheid van de onmiddellijke inbezitneming en de fasering van de betaling van de onteigeningsvergoeding, wordt het gesteld zonder belang en is het onontvankelijk, voor wat betreft de percelen van verzoekende partijen die gelegen zijn in zone 6. De overgrote meerderheid van de te onteigenen eigendommen van verzoekende partijen maken deel uit van zone 6, zodat de gerechtelijke onteigeningsprocedure spoedig kan worden ingezet gezien de onteigeningsprocedure zeker kan worden verdergezet in 1996.

1.8. Een periode van 7 maanden tussen enerzijds het bestreden besluit en de betaling van de provisionele vergoeding zoals bedoeld in artikel 11 van de wet betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte zoals vervat in artikel 5 van de Wet van 26 juli 1962 betreffende de onteigeningen ten algemenen nutte en de concessies voor de bouw van de autosnelwegen is niet onredelijk lang en niet tegenstrijdig met de vastgestelde hoogdringendheid, gelet op de noodzakelijke tijdsduur voor de verdere afhandeling van de onteigening, zo onder meer het formuleren van het aanbod en het desgevallend aanhangig maken van de zaak bij de vrederechter en het verloop van de procedure tot aan de deponering van de provisionele vergoeding in de Deposito- en Consignatiekas.

1.9. Voor wat betreft de enkele percelen van verzoekende partijen die gelegen zijn in zone 5 en 7 past het te verwijzen naar het arrest van het Hof van Cassatie van 7 oktober 1977 waarin uitdrukkelijk wordt aangenomen dat uit het verloop van een zekere tijd tussen het onteigeningsbesluit en het indienen van het verzoekschrift ter griffie van de bevoegde vrederechter niet noodzakelijk volgt dat de door het koninklijk besluit bedoelde hoogdringendheid, op het ogenblik van het instellen van de procedure tot onteigening niet meer aanwezig is (in casu 7 jaar); dat inzonderheid, niettegenstaande het nog steeds bestaan van deze hoogdringendheid, de onteigende overheid zich eventueel genoopt kan zien een zekere, zelfs een lange periode te laten verlopen vooraleer haar verzoekschrift in te dienen om redenen, onder meer, van de noodzakelijkheid over te gaan tot achtereenvolgende onteigeningen met eenzelfde doel, van de moeilijkheden die zich voordoen tijdens de pogingen tot het bewerken van 'overeenstemming tussen de partijen' of in verband met de kredieten of budgettaire moeilijkheden. Uit voorgaande blijkt dat het middel tevens kennelijk ongegrond is";

Overwegende dat verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord repliceren wat volgt :

"3.1. De tekstfragmenten uit het bestreden besluit, waarnaar verwerende partij in zijn memorie verwijst, zijn niet van aard aan te tonen dat de onmiddellijke in bezitname door de overheid in casu werkelijk onontbeerlijk is.

De internationale verbintenissen waarvan sprake dateren immers alle van jaren geleden, zodat de verwijzing daarnaar op zich geen hoogdringendheid bewijst. Bij de appreciatie van de hoogdringendheid van de onteigening dient immers niet enkel te worden gerekend vanaf de uitvaardiging van het onteigeningsbesluit, maar dient ook te worden gekeken naar de snelheid waarmee dit onteigeningsbesluit tot stand is gekomen (...).

Zo dateert de internationale overeenkomst inzake watergebieden van 22 februari 1970 en de richtlijn 79/409/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschap van 2 april 1979. Zelfs de procedure die verwerende partij beweert te volgen in het kader van het Mina-plan Vlaanderen dateert van 28 maart 1990.

Waarom dan op 22 mei 1995 een dringende noodzaak tot onmiddellijke onteigening zou bestaan, is niet duidelijk. Verwerende partij had reeds jaren geleden kunnen optreden.

Evenmin duidt de vaststelling dat het gebied rijk zou zijn aan ecologische waarden, aan dat de noodzaak zou bestaan om bij hoogdringendheid te onteigenen.

Deze ecologische waarden bestaan reeds lang en zijn juist te wijten aan de inspanningen en het beheer van het gebied door de huidige eigenaars.

Daarenboven is het gebied gelegen in het natuurgebied van het gewestplan, zodat geen enkele dreiging bestaat dat het gebied in de onmiddellijke toekomst zou bebouwd worden of dat het reliëf of de vegetatie gewijzigd zou worden.

Een onteigening is onwettig bij gebrek aan hoogdringendheid wanneer de onteigenaar onteigent met het oog op de zorg tot natuurbehoud binnen een gebied dat op het gewestplan als natuurgebied staat ingekleurd, en niet kan aantonen dat de onteigende de intentie heeft dit natuurgebied te schaden (...).

Bijgevolg had de gewone onteigeningsprocedure gevolgd moeten worden, nu de dringende noodzaak tot onmiddellijke inbezitname niet bestaat en in ieder geval niet afdoende gemotiveerd wordt.

3.2. Aan de ene kant wil verwerende partij door de bestreden beslissing een fasering van de betaling van de onteigeningsvergoedingen bekomen, waardoor hij ondubbelzinnig en uitdrukkelijk te kennen geeft dat de onteigening zal uitgevoerd worden over een periode van 3 jaar die begint te lopen, het jaar volgend op het onteigeningsbesluit.

Aan de andere kant wil verwerende partij voorhouden dat de onteigening in feite dringend is, zodat de hoogdringende procedure van de wet van 26 juli 1962 zou kunnen gevolgd worden.

Deze manifeste tegenstrijdigheid in de motieven van het bestreden onteigeningsbesluit wordt door verwerende partij als dusdanig niet betwist, nu verwerende partij slechts argumenteert dat een periode van 7 maanden tussen het onteigeningsbesluit en de uitvoering ervan niet onredelijk zou zijn (gronden in zone 6) en dat zelfs een langere periode niet onredelijk zou zijn (gronden gelegen in zone 5 en 7).

Zoals reeds uiteengezet in het annulatieberoep, kan de aanwending van de afwijkende procedure van de wet van 26 juli 1962 uitsluitend verantwoord zijn door redenen van algemeen belang, wanneer de onmiddellijke inbezitneming van het goed door de onteigenende overheid werkelijk onontbeerlijk is (...).

Naast het feit dat verwerende partij reeds ettelijke jaren eerder had kunnen optreden, blijkt ook uit het onteigeningsbesluit zelf dat de onteigening over een periode van 4 jaar kan gespreid worden.

Tot op heden werd nog geen procedure bij de Vrederechter ingeleid, zodat vandaag reeds 16 maanden verlopen zijn tussen het onteigeningsbesluit van 22 mei 1995 en de uitvoering van de eerste budgettaire fase.

(...)"

Overwegende dat noch de verzoekende partijen, noch de verwerende partij in hun laatste memorie iets toevoegen aan hetgeen zij reeds hebben uiteengezet;

Overwegende dat naar luid van artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte, de onteigening volgens de regels van die wet slechts kan geschieden "wanneer de Koning vaststelt dat de onmiddellijke inbezitneming van een of meer onroerende goederen ten algemenen nutte onontbeerlijk is"; dat aldus de aanwending van de uitzonderingsprocedure vastgesteld in de wet van 26 juli 1962, uitsluitend verantwoord door redenen van algemeen belang, slechts is toegestaan wanneer de "onmiddellijke inbezitneming" van het goed door de onteigene overheid "onontbeerlijk is";

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat die afdoende moeten zijn; dat uit deze bepalingen volgt dat enkel met de in het bestreden besluit vermelde redengeving rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat enerzijds dient te worden vastgesteld dat de door de verwerende partij geciteerde overwegingen van het bestreden besluit waarin wordt verwezen naar het Milieubeleids- en Natuurontwikkelingsplan voor Vlaanderen (1990-1995), de internationale overeenkomst inzake watergebieden, goedgekeurd bij wet van 22 februari 1970, de richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, en de bijlage I bij deze richtlijn, mogelijk wel de redenen bevatten die het algemeen nut van de voorgenomen onteigening kunnen verantwoorden, maar op zich alleszins niet verantwoorden waarom op 22 mei 1995 de onmiddellijke inbezitneming van de betrokken onroerende goederen door de overheid onontbeerlijk is zoals vereist om toepassing te kunnen maken van de procedure voorzien in de wet van 26 juli 1962; dat dit evenmin het geval is met de in algemene bewoordingen gestelde overweging dat "het noodzakelijk is de huidige potentiële waarden van het gebied en zijn fauna en flora te beschermen, te behouden en te verbeteren", en "het nodig is de nodige beheersmaatregelen te treffen om

bepaalde specifieke ecologische waarden te behouden"; dat anderzijds de omstandigheid dat de onteigening in drie fases wordt uitgevoerd, te weten het eerste jaar de zone 6, het tweede jaar de zones 5 en 7 en het derde jaar de zones 1, 2, 3 en 4, er integendeel op wijst dat de "onmiddellijke inbezitneming" van de getroffen gronden niet "onontbeerlijk" is; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1995 (kenm. EIGSDD/95062/HQ/1349), tot onteigening bij hoogdringende omstandigheden ten algemene nutte van slikken en schorren van Schelde en Durme in de gemeenten Antwerpen, Zwijndrecht, Bornem, Beveren, Temse, Dendermonde, Hamme en Waasmunster, in zoverre het de percelen betreft gelegen te Hamme, kadastraal gekend onder afdeling 1, sectie A, nrs. 445A, afdeling 3, sectie C, nrs. 347, 348, 349a, 350, 1260b, 1264a, 1265a, 1266a, 1267a, 1268, 1269a, 1270a, 1271a, 1272a, 1273a, 1274a, 1275, 1276, 1277, 1278b, 1278e, 1279, 1280, 1280/2, 1281, 1282, 1283, 1284, 1285, 1286a, 1287, 1288, 1289, 1290a, 1291a, 1292a, 1354, 1374, 1375, 1376, 1377, 1378, 1379, 1380, 1381 en 1382, afdeling 3, sectie A, nrs. 56, 58a, 58b, 61, 60, 62a/2, 15/2, 52/2, 45c, 44c, 46b, 48b, 49b, 51b, 52b, 54b en 55b".

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht
juli 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.